

Pentru fete și nu numai...

În mod natural, femeia și bărbatul nu sunt egali fiindcă sunt complementari, mai mult, după opinii clasice, nu sunt doi oameni, ci unul singur, printr-o lipitură fermă, afectivă și spirituală.

Casa nu este un câmp de luptă, ci un puzzle, în care fiecare se definește prin rolul și abilitățile lui. Feminismul este un război direct împotriva celei mai naturale distincții care există între oameni.

Au început cu negarea rolului clasic al femeii: de mamă și gospodină. Cariera este noul cuvânt magic, care stimulează egoul, dar nu ține loc de cămin familial. Scoate femeia din casă și educația copiilor devine privilegiul absolut al școlii, bucătăria se mută la fast-food, televizorul ține loc de conversație și comuniune. Obținem, astfel, în locul unui cămin, un apartament locuit temporar de indivizi în așteptarea unei noi zile de serviciu.

Au continuat, apoi, cu emanciparea sexuală, care este, în mod mascat, un război necruțător împotriva pudorii, a rușinii naturale a femeii. Toată cultura pop-pornografică este clădită pe această idee, a extincției pudorii.

Aceste lupte ale modernității n-au adus decât alienare, divorțuri și depresii. Femeile sunt, în mod natural, foarte puternice. Ele sunt axa oricărei familii, și oricine (nu-i așa?) are nevoie de o familie, fie bărbat, fie femeie. Cineva spunea, chiar, că femeia e atât de puternică, încât legea, în mod înțelept, i-a mai redus din putere. Orice bărbat care a căzut vreodată sub farmecele vreunei femei o poate confirma. Și cine n-a pățit-o măcar o dată?

Ideile astea au pătruns atât de adânc în cotloanele mentalului colectiv, încât mulți veți fi oripilați de ideile de mai sus. Toxicitatea lor nu mai e vizibilă. Există, însă, o întâmplare adevărată, cu un cavaler cruciat care s-a îndrăgostit de o prințesă dintr-o cetate din Asia Mică, doar auzind de frumusețea ei dintr-un cântec de menestrel. Apoi a fost rănit în asediul acelei cetăți, și fata, auzind de focul pasiunii lui, a venit să-l vadă pe muribund. Nu vreau să spun că timpul nostru nu mai face posibil acest tip de poveste. Doar se străduiește să-l facă tot mai puțin probabil.

Există trei atitudini care ne expun în raporturile noastre cu lumea: nevoia de afecțiune umană, agresivitatea față de semenii și fuga de oameni. Din conflictul și conlucrarea lor se șubrezește fibra noastră vitală și morală până la urmă. Devenim evazivi și lipsiți de interes când cineva atinge aceste răni în noi, dar de fapt negăm existența acestor conflicte fiind conștienți de forța lor distructivă. Investim cantități considerabile de inteligență și energie în eforturile noastre, mai mult sau mai puțin disperate, de rezolvare, sau de negare, sau, mai rău, de creere a unei armonii artificiale. Există patru abordări majore când trecem dincolo de pragul negării.

În prima abordare încercăm să eclipsăm conflictul și să promovăm opusul acestuia. Omul se mișcă în anti-scenariul luptei sale. Aceasta ar presupune o bună cunoaștere a mecanismelor interioare, deci acest efort nu poate fi decât parțial și/sau steril.

În a doua abordare, ne izolăm. Izolarea devine, astfel, și o parte a conflictului original, dar și o soluție, din moment ce păstrarea unei distanțe emoționale între noi și semenii face conflictul neoperațional. Această duplicitate a izolării îi conferă un aspect sinistru, de tip capcană, și mulți îi cad pradă, un summum de nefericire.

A treia abordare este extrem de diferită, deși e un corolar al fugii de oameni. În loc să se îndepărteze de ceilalți, omul se înstrăinează de sine însuși. Crează în locul eului său real un eu imaginar, de cele mai multe ori idealizat, astfel conflictele și

atitudinile apar atât de transfigurate încât sunt percepute ca fațete ale unei personalități complexe, deci oarecum șarmante. Trebuința de perfecțiune apare astfel ca o nevoie stringentă de a te suprapune cu acest eu-ideal și nevoia de a fi admirat apare ca o nevoie de confirmare din partea celorlalți a apropierii sau suprapunerii cu acest ideal. Cu cât fisura între realitate și imaginație este mai largă, cu atât aceste nevoi devin mai nevrotice. Imaginea idealizată despre sine e larg răspândită și este abordarea cu efectele cele mai de durată asupra personalității oricui.

A patra abordare este un divorț tranșant între om și condiția lui. Conflictele interioare devin exterioare, ataraxia se instalează într-un psihic obosit de lupte nesfârșite, luciditatea face imposibilă toate celelalte soluții.

Mai există, desigur, și alte strategii. Reprimarea oricărei îndolieli interioare, autocontrolul rigid, care păstrează artificial coeziunea unui individ sfâșiat de pierderea cârmei și bătrânul cinism, care defăimând toate valorile, elimină conflictele etice, sunt doar câteva din refugiile noastre.

Tendențele sadice, nevoia de putere discreționară și de exploatare a semenilor este limita de jos a decăderii noastre morale în conflictele noastre interioare, este nevroză pură, apar ori când toate soluțiile au eșuat, ori când educația sau cultura în care ai crescut elimină din start încercările 'civilizate'.

Toate aceste demersuri sunt pentru unitatea ființei, dar sunt neputincioase și îl fac pe om mai ostil, mai neputincios, mai înstrăinat de sine și de ceilalți, până în punctul de evitat al deznădejdiei. Aceste conflicte nu pot fi rezolvate prin decizii raționale după cum nu pot fi rezolvate nici prin mantră ale gândirii pozitive. Procesul de vindecare nu poate fi decât spiritual, ține atât de verticalitatea gândului nostru cât și de profunda încredere pe care trebuie să o avem în bunătatea omului, contrar întregului bestiar care se revarsă asupra noastră în orice emisiune de știri. Bunătatea și adevărul au un prestigiu uriaș, astfel că nimeni nu se vrea rău sau mincinos.

Oricat ar fi de modesta poziția noastră în lume, conștiința este chemată la luptă, atunci când se trezește. În spirit nu există neutralitate, orice gest, orice cuvânt, chiar și o privire, are un semn, plus sau minus, este o închinare la stanga sau la dreapta. Altfel credem în două rataciri, fie în predestinare, fie în controlul destinului. Intelepciunea are un parfum vag, o frumusețe intangibilă, în prezența ei te simți ca un îndrăgostit fără șanse. Dacă vrei, totuși, să intri, există câteva niveluri, ca niște coji de ceapă.

La primul nivel este mare înghesuială: câteva percepțe, o etică, politete, trei-patru pilde, frica de necunoscut, de moarte. La al doilea nivel se trăiește ceva. Carnea da greutate principiilor. Un strop de sudoare pentru seaman, o infrângere a vocii proprii, o priveghere, un strop de nebunie, ceva acolo. Sau mai mult. Mai departe, neliniștii de la al doilea etaj simt că mai e ceva de descifrat sau de simțit. Încep să vadă legăturile tainice, să simtă creația, liturghia cotidiană pe care o închină și cea mai mică vietuitoare, să simtă frăția umană, să vadă cât sunt de anemice diferențele. La acest nivel totul e polifonie, rasad de mantuire, smerenie.

De la acest nivel în sus totul e indescriptibil chiar și celui mai subtil spirit. Stim doar că există. Cei care au fost acolo, în vis sau extaz, atât ne-au spus: Există!

De câteva sute de ani, cu o îndârjită voință, cultivăm exclusiv mintea, neglijând inima. Mintea securizează, dar închide, inima risca, dar deschide. Numai Tu știi, Doamne, cât e de slabă inima noastră! Tu ai făcut-o așa, spre a pătrunde cu usurință în ea dragostea de Tine, de semeni, bunătatea, mila, credința. Prin diafragma asta permeabilă intra, de asemenea, și raul.

Atunci mintea este chemata in ajutor, dar ea tinde sa ramana stapana. Acesta e pariul pe care-l pierdem cu totii, inocenta si privirea proaspata si increzatoare asupra lumii. Cel mai mare rau nu ti-l poate face decat cel mai apropiat, cel care inmoaie odata cu tine painea in blidul intimitatii.

Cum vom putea sa traim in tensiunea acestei alegeri, intre bucurie si suspiciune?

Consilier școlar,

Prof. Psiholog Daniela Domăneanțu

Colegiul Național C.D.Loga Caransebes